

Crisi de l'educació a Catalunya

I

El problema de l'educació té una importància superior a la que generalment se li dóna.

En el fons de les qüestions que afecten l'home, tant si se'l considera isoladament, com formant part de la societat, i, per tant, en el fons de la qüestió social, que és la que avui preocupa principalment i atrau l'atenció general, hi ha un problema d'educació.

Veritat és aquesta que passa desapercibuda, amagada pel prejudici de creure més en la virtualitat de les lleis que dels costums, oblidant els veritables principis tradicionals del poble català. I no obstant, en els mateixos temps en què dominaven les teories abstractes i, en nom d'elles, se volia capgirar el món, en els començaments de la centúria passada, el cèlebre jurisconsult Portalis, en son discurs preliminar al projecte de Còdic civil francès, s'expressa de la següent manera: «Les virtuts privades poden sols garantir les virtuts públiques: i és per la petita pàtria, qui és la família, que ens adhirim a la gran. Són els bons pares, els bons fills i els bons marits qui fan els bons ciutadans.»

Cal recordar-les aquestes paraules, expressió clara de la sabiduria i que tant se conformen amb el seny propi del poble català, en un temps en què hom creu, com article de fe, que de les lleis dels governs depèn la felicitat dels pobles.

Molts exemples podrien citar-se demostrant la ineficàcia de la llei.

Aquí a Espanya tenim la llei del descans dominical, que en la pràctica no ha donat cap resultat. I, no obstant, allà on les generacions creixen amb la idea infiltrada per l'educació que cal un dia de repòs a la setmana, no hi ha necessitat de lleis que la imposin.

A Catalunya tenim una llibertat de testar quasi absoluta que permet la

conservació dels patrimonis evitant la divisió. A Castella la llibertat és més restringida i ho era molt més abans del Còdic civil, i no obstant en moltes províncies de llegislació castellana, predomina la gran propietat adhuc en terres que no havien estat vinculades, mentres que a la terra catalana la petita propietat constitueix la regla general. Si algú creu que aquest estat de coses en la nostra terra és deguda al cens enfitèutic, sàpiga que a conseqüència de les lleis desamortitzadores, molts municipis del centre i mig dia de la península, repartiren algunes finques dels propis a cens no enfitèutic i fàcilment redimible, naixent una sèrie de petits propietaris que en dues generacions han desaparegut reconcentrant-se les terres en poques mans.

A tots aquells qui creuen que amb una bona llei que faciliti el crèdit rural progressarà necessàriament l'agricultura, caldrà que se els digui que tot depèn de l'aptitud i capacitat dels pagesos que en facin ús; perquè la pràctica ensenya que si el crèdit ha fet pujar molts industrials, n'ha arruïnat d'altres que, tal volta sense les facilitats donades pel banquer, s'haurien sostingut en la mediocritat.

No deuen judicar-se les lleis i les institucions per elles mateixes; cal veure-hi dessota l'home. Es per això que tots els problemes individuals i socials es resolen fent pujar quant més alt mellor la valor social de l'home; objectiu que sols es consegueix per mitjà de l'educació.

Presa aqueixa paraula en son sentit més ampli, té per objecte la formació de les noves generacions en tots els aspectes; i així hi ha educació física, intel·lectual i moral; però presa en sentit estricte, es refereix principalment a formació moral.

Per l'educació es trasmeten i es perpetuen la mentalitat i el caràcter fonamental de la raça més que per l'herència; perquè a cada nova generació hi ha el perill d'una invasió de salvatges i d'inadaptats a la vida social; perill que es conjura per mitjà de l'educació, veritable aprenentatge de la vida.

L'herència transmet principalment les qualitats purament individuals i, tal volta, en estat potencial certes qualitats i defectes morals; però per la completa necessitat que té l'infant de l'auxili dels altres, per la circumstància de rebre en els primers anys de la seva vida tot ço que necessita dels seus pares sense que ell en canvi hagi de donar res, es desenrotlla fatalment l'egoisme. Si recordem els dies de la nostra infantesa; si ens fixem en la manera d'esser i d'actuar dels petits d'avui, quedarem plenament convençuts que l'infant creu que els altres li han de donar gratuïtament tot ço que necessita. I, naturalment, si hom l'abandona als seus instints, cosa que d'una manera completa no fa cap pare ni cap mare, l'infant se convertirà en un veritable anarquista, inadaptable a viure en cap mena de societat.

Si per a la formació física és indispensable el concurs dels pares qui, després de nat, proporcionen a l'infant els aliments necessaris i amb la col·laboració dels metges procuren que conservi la salut; si per la formació intel·lectual cal el concurs dels pares i del mestres, ¿s'ha d'abandonar a l'atzar la

formació moral? No s'ha de procurar que les noves generacions siguin aptes per viure en la societat?

Ningú negarà que l'educació familiar desenrotlla en l'infant qualitats i defectes nombrosos, modelant un caràcter especial molt difícil de canviar més tard, sense voler dir que sigui impossible, perquè l'educació no se limita a la primitiva formació familiar, sinó que en tota la vida de l'individu actuen forces externes que completen i de vegades reformen la seva manera de ser. L'escola, la fàbrica, el taller o l'escriptori, els jocs, els sports i totes les activitats que contribueixen a formar l'ambient social, tenen una acció eminentment educadora.

La força de les races i de les nacions depèn de que totes les activitats educatives se dirigeixin en un mateix sentit, sobre tot en el sentit de fer a tots els individus aptes per a viure dintre les condicions de vida normal de la societat.

Quan manca aquesta unitat que quasi sempre prové de la manca d'unitat de sistema educatiu familiar, hi ha crisi d'educació.

I quan tot havent-hi unitat entre totes les forces educatives, les noves generacions no tenen aptitud per a resoldre les dificultats de l'existència dintre la manera d'esser de la societat en què viuen, també l'educació està en crisi.

Perquè a Catalunya hi ha manca d'unitat de sistema educatiu, i sobre tot perquè la tendència a la desorganització familiar i a formar les noves generacions més aptes a fugir de la lluita per a resoldre les dificultats de l'existència, que a vèncer en ella, és perquè se pot afirmar, sense por d'inferir cap greuge a la veritat, que a la nostra pàtria hi ha una crisi de l'educació.

Investigant ses causes i sos efectes, ressortirà d'una manera clara la importància excepcional d'aquesta qüestió i, sobre tot, que de la solució que els catalans li donem depèn l'avenir de la raça.

Si la raça no es perpetua; si, perpetuant-se, les noves generacions no són aptes per a envestir d'una manera ferma i decidida les dificultats cada dia creixents de l'existència, seran inútils tots els esforços fets per conseguir el reconeixement de la personalitat nostra.

MARTÍ ROGER.

(Seguirà)

Necrològiques

FREDERIC CLASCAR, Prevere

Escriptor, filòsof, Membre de l'Institut d'Estudis Catalans, autor d'un excel·lent treball sobre la filosofia a Catalunya en el segle XVIII, traductor del Gènesi, publicista de textos místics. A sa gran afició a l'estudi hi ajuntava un potencial d'intel·lecte extraordinari i un profund coneixement del nostre idioma. Era una gran figura de Catalunya. Catalunya està de dol.

Joaquim Folguera

Jove i poeta aristòcrata. Se llençà a la tasca espiritual amb dots excel·lents i, sens triga, es col·locà a l'avantguarda de l'actual joventut, de la joventut qui tant treballa en novacions i refinaments. Amb el meritíssim Lòpez-Picó fundà la Revista. Deixa escrites dues obres poètiques, simple preludi del molt que hauria produït i que tothom amb confiança esperava. Per ço, tothom el plora.

Xavier Carbó i Maimí, Prevere

Jove poeta qui ja havia abastat llorers en els Jocs Florals de Barcelona. Era una bella prometença en la vida literària catalana. Sentia gran amor per MARINADA de la qual n'era ferm col·laborador. Sos admiradors rendeixen homenatge a sa memòria, publicant el volum de ses poesies.

Al Cel siguin.

Flor marcida

Com flor tot just desclosa que ha marcit la glaçada
baixares a la tomba plena de joventut...
¡Per sempre més és morta la teva ardent mirada
i els verms deuen menjar-se el teu llavi molsut!
La teva ma de lliri, freda i encarcerada
em senyala inflexible un camí inconegut
i ma ànima folla, trista i enamorada
recorda passats dies en mig sa solitud.
O si la teva tomba pogues obrir aimia!
un xic de pols i cendra d'ella arreplegaria
per a guardar-ho dintre mon llibre preferit,
com ell encara serva la rosa vermellenca
d'odors ubriagants que una nit estiuenca
es bressava cofoia damunt ton verge pit.

B. DE CAMÓS

Desembre 1918.

Fulles ventisses

Poesies de tots vents posades en català
per JOAQUIM RUÏRA

LA MORT

I

«Tu mai surts del Paradís»,
amb un falaguer somrís
digué Deu a un àngel.
«Vés, visita l'univers,
vull que coneguis els sers,
fills de ma paraula».

II

L'Àngel emprèn el seu vol.
Sembla un raig perdut de sol,
que a l'abim davalla.
Dins el pregon dels pregons,
per fi, descobreix dels mons
la boireta blanca.
Hi va anant... i el grop petit
creix i creix i de la nit
omple la grandària;
i, dins les seves albors,
l'Àngel lluca estels, com flors
de cèlica prada.
Flors de llum... s'hi va atansant
Quiscuna és un sol gegant,
que l'espai ablama.
L'Àngel s'hi perd.—«O Déu meu,
que ès immens el poder teu!»
admirat exclama.
«Cap a on giraré el vol?
on ès que es gronxa el bressol
de l'humà llinatge?»
Sent-lo un altre àngel de lluny,
per entre els estels s'esmuny,
se li acosta i parla:

—«Veus aquell món poc lluent,
 que té l'esfera d'argent
 tota abonyegada
 com l'escut de Sant Miquel
 després de lliurar-se al cel
 la batalla santa?
 Es la Terra, on vols anà.
 Adeu.» — «Adeu, el germà.»
 I ambós se separaren.
 L'un amunt com un coet,
 s'enlaira; l'altre, a pleret,
 a la Terra baixa.

III

Negat dins un fluït blau,
 l'astre humil, on l'Angel cau,
 una mar semblava.
 Com illes sobre aquell mar
 només se veien brollar
 tres cims de muntanya.
 L'Angel en un d'ells pren peu
 sobre un bloc de glaç s'asseu
 i estén la mirada.
 Com peixets entre rocam,
 veu, avall, d'aucells l'aixam
 i, més lluny encara,
 l'home trist, dins el seu cos,
 sac espessíssim i clos,
 que a l'abim l'arrastra.
 Veu-lo peonà amb fatic
 i remenà el llot antic
 amb mà atrafegada,
 ofuscat el seu ull dolç
 per la boira i per la pols
 que li ofeguen l'ànima.
 —«Pobre esperit malestruc,
 tancat dintre un cos feixuc
 tu, que ets noble i àgil!»
 l'Angel exclama apenat:
 «O el misericordiós estat!
 o la immunda càrcer!»
 —«Jo el deslliuro.» — una veu diu.

Alçant son cap pensatiu,
l'Angel entorn guaita
i veu una ombra sublim,
que passa, rasant, pel cim
de l'alta muntanya.
Son cos ès com negre fum,
mes son cap formós en llum
divinal se banya.
Es una ombra interessant,
mescla d'horror i d'encant,
beutat enigmàtica.
La porta un vent sens remors.
Sos ulls tenen les foscors
de la nit nonada.
Si s'alçen al firmament,
la llur tenebra s'hi estén,
sol i estels s'apaguen
i es veu només resplandir
la muralla de safir,
que el Paradís tanca.

I V

—«Qui ets tu que ni esperit,
ni matèria?»—Un feble crit
—«Soc la Mort»—proclama.
—«Si no m'enganya el record,
filla del pecat, la Mort
és llorda fantasma.
Tu ets bella, i l'alè teu,
suau, difon entorn meu
cèlica fragància.»
—«Nasquí lletja en veritat;
tu em recordes mon passat,
l'herència del pare.
Mes, quan finà l'Home-Deu,
jo l'abraçava per meu,
sa sang m'amarava
i aquell regadiu diví,
penetrant dintre mon sí,
m'ha regenerada.
Ma fesomia crudel
s'ha endolcit. Es llum del cel

la que mon cap daura.
Es odor de Jesucrist
la que em sents. Mon òscul trist
té profundes gracies.
Soc la Mort; però el meu nom
no hauria d'espantar l'hom
en sa vall de llàgrimes.
Jo l'allibero, jo el trac
del abominable sac,
que a l'abim l'arrastra.
Soc pau, soc serenitat,
soc porta d'eternitat
i de deslliurança.
Feliç mil voltes el just:
que m'aima i s'adorm amb gust,
dins mon ombra plàcida!
Mentres va parlant així,
la Mort segueix son camí
sens mai aturar-se.
L'incansable viatger,
el Temps, com un vent lleuger
va empenyent sa marxa.

V

L'Angel torna al Paradís.
Deu el rep amb un somris,
que els aires embauma:
—«De la Terra, on l'home viu,
què t'ha agradat més?—li diu.
—«La Mort.» —respon l'Angel.

ESTETON

No diu rès a la carn sa angelical nuesa.
Hi ha en sos ulls d'atzur llunyances d'infinit.
Del dia té son cos l'albor i esplendidesa,
traspuen sos cabells lo fosca de la nit
i el seu airós volar que encanta l'esperit,
mou totes les remors de la naturalesa.

Com dins un gran mirall sa divinal figura
reflexa's dins el sí gegant de l'Univers.
Es a la terra, al cel, al mar... Arreu fulgura
i un goig de Paradís infon en tots els sers.

Es l'únic àngel bo que, après la fatal poma,
no ens ès restat ocult sots l'ombra de la mort.
Adhuc al dol mateix don regalada aroma,
que fa que canti el trist amb inspirat transport.

ELS CORS

En dubte no ho poseu, senyora mia:
cada cor ès un món amb païsatges.
Cors he vistos on mai l'amor no hi nia:
son mons d'eternes neus, sens flors ni herbatges.

N'he vistos que són mons de fantasia:
molts palaus fets de boira, molts miratges...
No volgheu pas tenir-hi veïnatges
vós, que són veritat i poesia.

El meu, senyora, ès un verger de lliris
esllanguits, pàl·lits, tendres, tremolosos,
de rosada de llàgrimes remulls.

D'enyorances de llum entre martiris
s'alcen dins l'ombra i pel desig desclosos,
esperant la claror dels vostres ulls.

LES CABRES

Les cabres, que em serveixen la llet, son nou companyes
de formes angulosos i pellussam borrell,
porten jupes les testes, que armen inútils banyes
i els grans braguers les forcen a caminar garrell.

Passen silencioses pel ciutadà tropell,
remembrant tal vegada la pau de les muntanyes,
i per res se contorben les nines llurs estranyes,
que semblen en l'ull auri un trau de cascavell.

Vénen amb el crepuscle i amb l'alba matinera
i, al davant de ma porta, que el llur instint no oblida,
s'estacionen mudes, en pacient espera.

Dòcil; dòcil quiscuna se brinda a la munyida,
i, acabat, s'agenolla i ajau damunt l'acera
amb la pau, que reporta la bona llei complida.

FRETURA

Com un cel pàl·lit, que pressent la nit
mon ànima està plena de tristesa.
La mort pressento... i tinc son ombra estesa
cada dia més fosca, en l'esperit.

Penso en el temps passat i em fan neguit
els records de ma gaia juvenesa.
Ah, quants de cors amables he ferit!
Ah, l'hora de fer bé; com l'he malmesa!

I enllà de mort, me diu el pensament
que em seguirà la culpa i son turment.
Com evitar-ho? Quin remei m'assist?

Incrèdul, quan et puny la consciència
i toques ja la fi de ta existència
¿no sents necessitat de Jesucrist?

AMOR I MORT

L'amor a voltes és malvat, ruí,
té del llop famolenc l'hòrrid mirar
i aporta obscures ansies d'assassí,
impulsos d'escometre i de matar.

A voltes, pur i gran com un cel clar,
és un daler sublim, quasi diví,
i el qui el sent té desitjos de cantar
i una set fonda, fonda, de morir.

Matar, morir i amar!.. Estranya fosa!
L'ull trist de l'assassí o del suïcida
en la faç de l'amor potent i fort!

No és cosa ben arcana i paorosa
què el sembrador mirífic de la vida
tingui aquestes caïences de la mort?

O CIRCEI

Les flors del lligabosc, que amb els seus brins
recobreix serpejant ta glòria,
semblen caps de minúsculs dragolins
bocabadats i amb llengües de sageta.

Té tirats de furor llur silueta
i mostra cert encuny de mals instints.
són feres... i ta màgica vareta
les ha tornades flors d'aquests jardins.

I trasmudaren el verí en fragància,
i la feresa en aire d'elegància,
i el foc de llur fiblet en volva d'or.

Mes, quan deploro aquí ta negra absència,
perden l'encant, que eis dóna la presència,
i, dracs de nou, s'enceven de mon cor.

El primer petó

En morir la tarda, quan el sol se colgava en les muntanyes i l'estrella
vespertina llençava son viu parpelleig, la campana anuncià l'oració.

Bon nombre de palamosins sumen a ses diàries obligacions la costum
d'anar fins a la farola. Hi dominen les parelles juvenívoles i amoroses.
Aquella tarda, vaig trobar-hi una xamosa parella que fan alegre sos vint anys.

La noia feia saltar pedretes i mirava coses que no veia, mentres escol-
tava la parla de son aimant, preludi d'amor.

Així com el firmament lluu son formós vel salpicat de platejades llums,
la incomparable badia palamosina lluu una diadema de clarors daurades.

La noia deixà les pedretes i el jovincel no cantà ses primeres amors. Ja
no es miraren... miraren les belleses de la mar i del cel.

La lluna va llençar en el mar sa garba de argent i els aimants tornaren
a mirar-se amb fonda mirada, seguida del primer petó.

La placeta de la farola haurà estat per ella, com per molts de palamosins,
el niu de ses amors.

ANTONI PLAJA I GÜELL

Crònica local

Un personatge, molt amant de Catalunya, visità la nostra contrada i sa valuosa indústria; Mr. Brousse. Amics de França l'acolliren a Palamós fèrvidament i en llur representació parlà En Josep Fabrega amb calor d'entusiasme. L'il·lustre passatger va respondre amb paraules de veritable germanor, manifestant la recança que per la premura del temps, hagués de curtejar l'esplai. Grans lloances digué de la indústria de la Corchera Internacional, fàbrica que visità junt amb persones d'altres localitats en les quals figurava el Diputat a Corts senyor Albert.

A l'endemà del passatge del Diputat francès arribaren els senyors Colominas i Pallarés, qui, en nom de l'Institut d'Estudis Catalans excaven dòlmens. La fina amabilitat del propietari En Fermí Vilar no féu perdre temps per emprendre l'excavació del dolmen del Puig Ses Forques, emplaçat en el Mas Falet. Engrunes d'ossos i fragments de terrissa i una punta de sílex és tot quant trobaren els excavadors; mes llur interès primordial era el d'aixecar la planta del monument que, segons dades, s'erigí 2.500 anys abans de Jesucrist. I la planta feren i, amés, fotografies amb tots els aspectes. Es complaent veure com l'Institut ajusta tots els materials per emprendre els estudis prehistòrics avui en dia deficients en nostra pàtria. Pot dir-se amb entesa que nostre redactor En Ll. Barceló i Bou descobrí el petit dolmen del Montagut, car d'aquest monument cap dels historiadors n'ha fet menció. Per ell mateix guiats, anaren els tècnics a Bell-lloc i en la jornada del treball tingueren la companyia d'altres redactors de MARINADA. Hi trobaren els mateixos vestigis que en l'anterior. En Colominas aprofità el viatge per estudiar els termes precisos de les poblacions. A les muntanyes de Fitó foren decebuts perquè en tots els quatre dòlmens ja hi havien gratat els romans i els catalans de l'època moderna.

La vaga de la *Corchera*, iniciada pels manyans, semblà, d'antuvi, ésser resolta, perquè les demandes essencials dels dits obrers, esteses a les altres seccions, foren, sens rèplica ateses. Mes volent el Sindicat la seva reconeixença i demanant els patrons la precisió de l'alcanç del reconeixament, el conflicte aparegué quasi insoluble. Per ço, les reunions del Sindicat foren copioses i precisa fou la intervenció dels senyors Governador, del Tinent Coronel de la Guàrdia Civil, del Diputat Provincial senyor Quintana i del senyor Batlle. El Sindicat demanà ajut econòmic als conveïns. Per fi, la solució fou atesa, a temps just perquè el Carnaval no fos deslluït. El conflicte no translluï a l'exterior: ni grups, ni cridòria, ni tumulte. Ha estat una vaga amb grans proves de civiltat. Va convenir-se en el jornal de 9 hores de dia i 8 hores de nit; augment de salari; abolició del treball a preu fet; 25 per cent d'augment en les dues primeres hores extraordinàries i 50 per cent en les restants. Com

a corolaris del teorema social resolt a la *Corchera*, la Casa Miquel Palet S. en C. oferí al seus obrers exactes millores.

Renunciant l'alcalde N'Emili Pagès son càrrec, per motius de salut, l'Ajuntament s'és constituït en la forma següent: Alcalde, Eladi Cateura; Primer Tinent, Gabriel Parera; Segon Tinent, Josep Juera; Tercer Tinent, Tomàs Pascalet; Síndic, Artur Casademont; Síndic suplent, Jaume Mas; Regidors, Adrià Alvarez, Ramon Reig, Emili Pagès, Francisco Ciurana, Joan Matamala, Josep Gafas i Josep Clos. Les sessions se celebren ara a les set del vespre.

Mentres l'estudi i la resolució de la vaga acaparava l'atenció de tota la vila, hagueren de verificar-se eleccions parcials per omplir la vacant que deixà en la Diputació Provincial l'il·lustre patrici En Martí Roger (q. a. C. s.) Els nacionalistes presentaren En Miquel Roger i Crosa. Com que republicans i radicals, per respecte democràtic a la minoria, s'inhibiren de la lluita, i el contrincant del nacionalista, Sr. Joanama, ni menys presentà candidatures, l'elecció va efectuar-se amb candidatures d'amistat a favor del palamosí. Els electors sofriren confusió pel canvi de la demarcació dels col·legis. El Centre Radical ha establert el seu domicili en la carretera de Girona.

En la gran eixutesa de diner i amb l'extraordinari augment dels queviures, una rifa de 65.000 pessetes a favor de Palamós resulta esser una gran sort. Somriuen els afortunats enc que sentin dir que les trumfes se venen a 20 pessetes el quintar i a pesseta se ven la terça de raget. El sortós loter, senyor Conchs, rep moltes de visites.

Vénen noves que a Calonge provoca la gripe algunes defuncions. Aquí a Deu mercè, no ha pas tret l'horrible mal nova brotada.

Hem de consignar la mort del popular metge En Josep Nadal, fill de Tossa, arrelat a Palamós des de jove; del notari En Josep Peña Merola i del fuster En Josep Marull i Agustí. Al Cel siguin.

En els funerals per a l'ànima de N'Antoni Montaner hi hagué molta de concurrència.

Per les enormes dificultats de transport comença de fallar suro en el mercat empordanès. Suara no hi havia en la nostra població cap magatzem per llogar; ara se n'han desembarassat alguns per causa dels embarcs d'escorxa, producte que ha augmentat de preu. El pailebot *Marieges* fou desensorrat amb rapidesa quan encara mil i una veus proclamaven que la salvació seria difícilíssima. Un vapor l'ha remolcat fins a Barcelona. Un temporal féu volcar la boia de la llosa. El patrons de la nostra indústria se són reunits per fundar un Sindicat.

Ha vingut de Bougy N'Isaac Matas. En l'Ajudantia de Marina figura En Leopold Rodríguez de Rivera i en la Gerència del Tramvia de Flassà a Palamós En Leopold Renson. Es Fiscal N'Antoni Llansó.

En preparació del Carnaval hi hagueren balls de disfresses en totes les Societats.

Moviment del port durant el mes de Febrer de 1919

ENTRADES		TONELATGES	SORTIDES		TONELATGES
Vapors	7	3583	Vapors	7	3583
Barcos de vela	18	1115	Barcos de vela	17	1090

Operacions de la Caixa d'Estalvis Mes de Febrer

Nombre d'imposicions	Quantitats imposades	Reintegres	Quantitats pagades	Llibretes noves
97	7.578'60	26	11.211	5

Estació pluviomètrica

Aigua recollida durant el mes de Febrer: 0 mm.

Registre civil

Mes de Febrer

Naixements: 1. Joaquim Riera i Pons.—2. Enric Jané i Morera.—3. Camil Granés i Homedes.

Innomenats: 1. Gironés i Rosselló.—2. Juanals i Bonhome.—Margarit i Jais.

Defuncions: 1. Rosalia Moner i Casas, 79 anys.—2. Josep Nadal i Mas, 71 anys.—3. Josep Marull i Agustí, 59 anys.—4. Teresa Mont i Riu, 72 anys.—5. Josep Bramon i Espinós, 11 mesos.—6. Josep Peña i Merola, 62 anys.—7. Josep Pallí i Emeliach, 68 anys.—8. Josep Cama i Deulofeu, 70 anys.—9. Pere Saló i Llach, 58 anys.

Matrimonis: 1. Bartomeu Martínez i Fernàndez amb Esmeragda Aymerich Rojas.

CICLES SANROMÀ

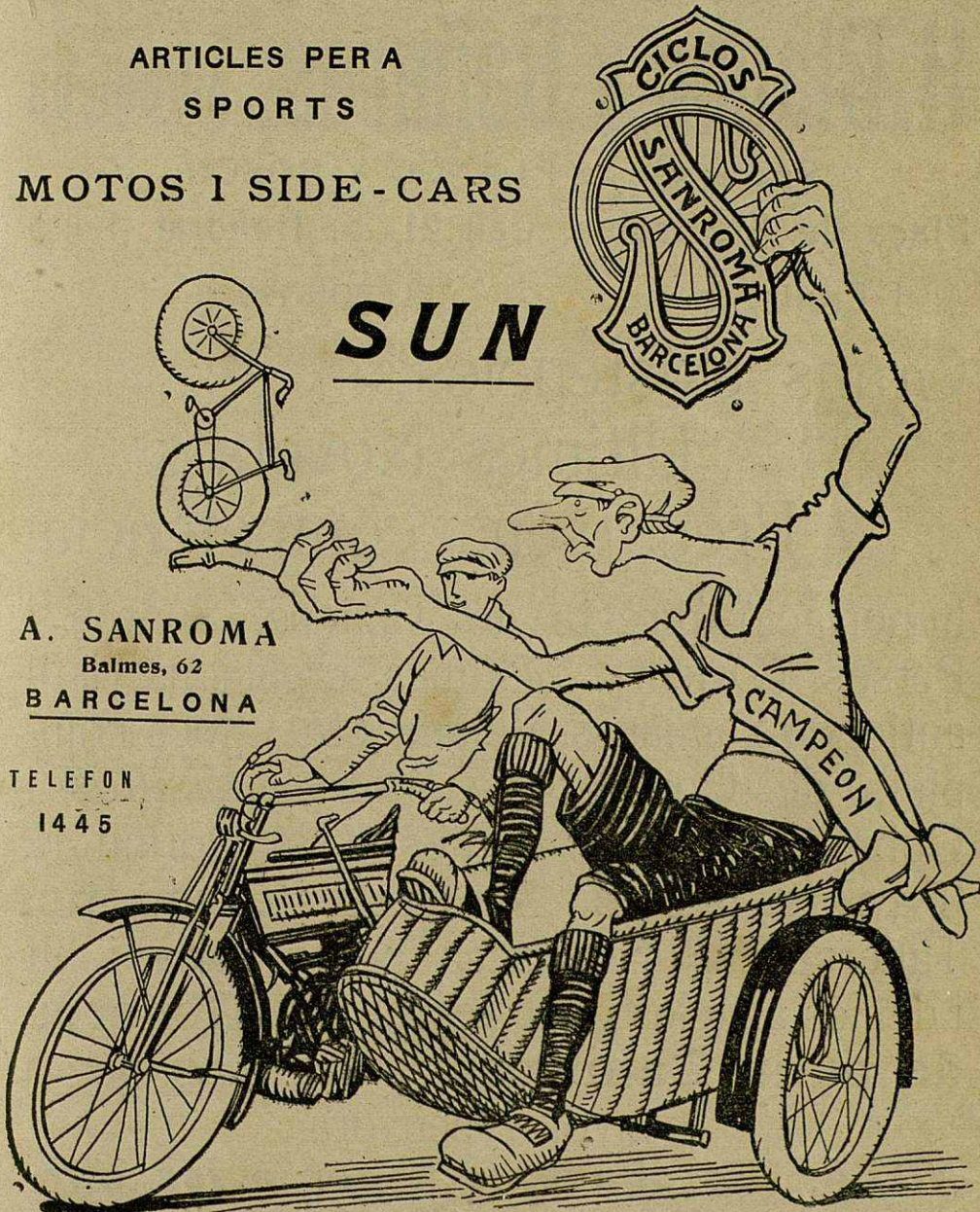
ARTICLES PER A
SPORTS

MOTOS I SIDE-CARS

SUN

A. SANROMA
Balma, 62
BARCELONA

TELEFON
1445

ALFOMBRES - TAPICERIES

Tot quant se fabrica a Europa per a decorar, se troba en els
GRANS MAGATZEMS A L'ENGROS I AL DETALL

H. Blanco y Bañeres, Barcelona

Successor de BLANCO Y BOSCH

Plaça de St. Jaume, Call 21, S. Honorat, 1 i 3

i Fruita, 2.

TELEFON 190 A

Grans existencies.

Ultimes Novetats.

Preus sens competencia.

Importació directa de Tapiços, Smirna i Perses (Orient). Ultimes creacions, istil antic, en Damasc, Velluts, etc. Jocs complets de Cortinatges, Stores, *Visillos* i Cobrellits de Tul i Puntetes per a Dormitori. **Tapets, Pells, Mantes, Edredons.** Tallers de Roba blanca per a taula i llit i demés articles de **Llenceria, Gèneros de punt, Camiseria i Equips** per a senyor i senyora.

NOTA. *Es convenient per a les carpetes saber les mides de l'habitació.*